

Arrest

nr. 218 566 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 april 2018 verklaart er zich op 9 april 2018 vluchteling.

1.2. Op 4 oktober 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kandahar. U bent van Pashtoense origine. U heeft uw middelbaar onderwijs afgemaakt en ging vervolgens aan het werk. U had een winkel en verkocht thee, melk, bonen en andere voedingswaren.

In de aanloop naar de presidentsverkiezingen van 2014 vestigde kandidaat Abdullah Abdullah een campagne team in Kandahar. Via een vriend van u bekam u een contract voor het leveren van voedingswaren aan dit team. Ook na de verkiezingen bleven zij in Kandahar aanwezig en leverde u maandelijks grote partijen thee, bonen en andere zaken. De Taliban kwamen dit te weten en waren er niet mee opgezet. U werd eerst twee maal telefonisch bedreigd. Vervolgens stuurden de Taliban u ook een dreigbrief. Drie of vier dagen na ontvangst van die brief was u op uw motorfiets onderweg naar uw werk toen u beschoten werd door twee Talibs. U kwam ten val en moest in het hospitaal in Kandahar worden opgenomen. Omdat men u daar onvoldoende kon helpen, werd u naar een beter hospitaal in Quetta (Pakistan) overgebracht. Na een verblijf daar was u nog even bij een vriend van uw vader in Quetta, waarna u naar Kandahar terugkeerde. Omdat gevreesd werd dat de Taliban u niet met rust zouden laten, achtte uw familie het beter dat u Afghanistan zou verlaten. Op 17 mizan 1395 (komt overeen met 7 oktober 2016) bent u uit Afghanistan weggegaan.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u naar België. U meent dat u in totaal acht tot negen maanden onderweg was. Op 9 april 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt geïsoleerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verklaringen legt u kopie van volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), uw paspoort, uw diploma middelbaar onderwijs, een handelslicentie voor uw winkel, een businesskaartje op uw naam, een blanco bestelbon van uw zaak, twee brieven van de partij van Abdullah Abdullah, de dreigbrief van de Taliban, tien foto's waarop u tijdens een verkiezingsrally en in het bijzijn van enkele kandidaten te zien bent, zes foto's die onderweg van Afghanistan naar België genomen werden en enkele attesten van Belgische artsen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor het campagne team voor Abdullah Abdullah heeft gewerkt en vervolgens door de Taliban zou zijn geïsoleerd. Zo kan worden gewezen op een tegenstrijdigheid in de verklaringen die u voor de asielinstanties heeft afgelegd. Terwijl u voor de DVZ nog beweerde dat u voedingsmiddelen leverde aan het campagne team maar daarnaast ook meehielp met de verkiezingscampagne van Abdullah Abdullah (vragenlijst d.d. 4 mei 2018), zegt u nu louter voedingswaren aan het team te hebben verkocht (CGVS, 31 augustus 2018, p.10). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, zegt u louter dat u nooit aan de campagne heeft meegewerkt, hoewel het verslag van de DVZ hieromtrent duidelijk lijkt en weinig ruimte voor interpretatie laat.

Nog opmerkelijker is dat u spreekt van "een contract met het kantoor van Abdullah Abdullah" voor het leveren van voedingswaren maar dat u dit contract niet kan voorleggen. U wijst ook op de waarde van dit contract en beweert dat het team maandelijks bestellingen tot wel 8 lakh afghani (CGVS, 25 juli 2018, p.11) deed (wat overeenkomt met bedragen tot meer dan 9000 euro per maand), maar opnieuw blijkt dat u geen enkel document (een bestelbon, een factuur) in uw bezit heeft dat zulks zou kunnen staven, dit terwijl u in andere gevallen wél de gewoonte zou hebben gehad facturen op te maken (CGVS, 31 augustus 2018, p.5). U wijst weliswaar naar één van de stukken die u neerlegt, maar het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat het een blanco bestelbon betreft (CGVS, 25 juli 2018, p.12). Dat u geen enkel bewijs heeft voor de leveringen aan het personeel van Abdullah Abdullah, terwijl het toch een aanzienlijk contract zou betreffen, is onbegrijpelijk en ondergraaft uw geloofwaardigheid.

Verder geeft u blijk van bijzonder weinig interesse in de resultaten die Abdullah Abdullah tijdens de presidentsverkiezingen boekte en in de mensen van het campagne team die hem bijstonden.

Dit is erg opmerkelijk voor iemand die een lucratief contract met dit team zou hebben onderhandeld en die voor het bestendigen van dit contract toch minstens deels afhankelijk moet zijn geweest van de resultaten die Abdullah Abdullah in Kandahar behaalde. U stelt dat uw contract een aanvang nam met de campagne van Abdullah voor de presidentsverkiezingen van 2014. Gevraagd wat u over de man weet, antwoordt u dat u hem niet kent (CGVS, 25 juli 2018, p.11). Ook op de vraag wie uiteindelijk de verkiezingen won in Kandahar, kan u niet naar behoren beantwoorden. U zegt dat Ghani en Abdullah voor de andere kandidaten eindigden (CGVS, 31 augustus 2018, p.12), terwijl de info aantoonde dat Abdullah met slechts tien procent vierde werd, op ruime afstand van kandidaat Zalmi Rassoul die 53% van de stemmen binnenhaalde. U verklaart geen idee te hebben welk percentage Abdullah behaalde (CGVS, 25 juli 2018, p.14). Wie de running mates van deze presidentskandidaat waren, is u ook niet bekend. U noemt de naam van zijn campagneleider Abdul Khaliq Kandaharai (CGVS, 25 juli 2018, p.14), niet die van Mohammad Mohaqeq of Mohammad Khan (zie info in het administratief dossier). U argumenteert meermaals dat u geen contacten onderhield met Abdullah Abdullah maar wel meerdere jaren samenwerkte met Abdul Khaliq Kandaharai. Echter, uw uitleg kan geenszins overtuigen, te meer u ook over die man weinig info lijkt te hebben. Zo geeft een bron die aan het administratief dossier werd toegevoegd aan dat deze persoon in juli 2014 het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering en voor verzorging naar een hospitaal moest worden overgebracht. U zegt eerst dat dit "misschien gebeurd" is, waarna u meent dat het "niet gebeurd" is (CGVS, 31 augustus 2018, p.11). Mocht u daadwerkelijk met deze persoon hebben samengewerkt, dan zou u toch op de hoogte moeten zijn van dergelijke aanval op zijn persoon.

Wat betreft uw verklaring als zou u door uw contacten met het campagne team problemen hebben gekregen met de Taliban, merkt het CGVS op dat het hele gegeven an sich, als zouden de Taliban dusdanig veel energie investeren in het viseren van een persoon die bonen, rijst en thee verkoopt, al weinig aannemelijk overkomt.

Bovendien wordt uw relaas verder ondermijnd door tal van vage, onlogische en zelfs tegenstrijdige verklaringen. Zo kan u nauwelijks verduidelijken wanneer u het slachtoffer zou zijn geworden van een aanslag. U zegt dit niet meer te weten, meent dat het anderhalf jaar geleden is of misschien wel twee jaar (CGVS, 25 juli 2018, p.6). Het is merkwaardig dat u daar zo onduidelijk over bent. U stelt voorts dat u drie of vier dagen na ontvangst van de dreigbrief werd beschoten en dat u die dreigbrief "enkele dagen" na het tweede dreigtelefontje ontving (CGVS, 31 augustus 2018, p.9). Dit is dan weer in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen, toen u nog beweerde dat u een tweede keer werd opgebeld en nog "diezelfde dag", en meer bepaald 's avonds, de dreigbrief ontving (CGVS, 25 juli 2018, p.15). U beweert voorts dat u ten gevolge deze aanslag naar een hospitaal werd gebracht. Echter, nu eens meent u dat u slechts twee dagen in het hospitaal van Kandahar werd verzorgd (vragenlijst van 4 mei 2018, vraag 3.5), dan weer heeft u het over "een week ongeveer" (CGVS, 31 augustus 2018, p.3). Over uw verblijf in Quetta legt u zo mogelijk nog verwarrender verklaringen af. U meent dat u een maand of anderhalve maand in Quetta was, waarvan twee weken in het hospitaal daar. De rest van de tijd zou u bij een vriend van uw vader in Quetta verbleven hebben. Of u één, twee of drie weken bij die vriend was, kan u dan weer niet zeggen (CGVS, 25 juli 2018, p.20), de naam van de persoon die u opving kan u zich om de een of andere reden niet herinneren (CGVS, 31 augustus 2018, p.16) en welke specifieke behandeling u daaraan voorafgaand in het hospitaal van Quetta zou hebben gekregen, is u ook al niet bekend: u zegt niet meer dan dat u daar medicijnen en een injectie (u heeft geen idee waarom) kreeg (CGVS, 31 augustus 2018, p.4). Helemaal onduidelijk wordt het wanneer u de totale duur van uw verblijven in de twee hospitalen plots weer op anderhalve maand schat en u zich niet meer lijkt te herinneren of u, in tegenstelling tot de twee weken waar u het even voordien nog over had, misschien wel een maand of anderhalve maand in het hospitaal van Quetta diende te worden verzorgd (CGVS, 31 augustus 2018, p.4). Dit is allemaal zeer merkwaardig. Bovendien kan nog worden vastgesteld dat u zowel uw verblijf in een hospitaal van Kandahar als dat in een hospitaal van Quetta met geen enkel document weet te staven.

Verder rijst de vraag waarom enkel u en niet uw vader door uw Taliban zou worden vervolgd. U verklaart immers dat uw vader nog steeds in de winkel actief is (CGVS, 25 juli 2018, p.8). Dat uw vader oud is en daarom niets hoeft te vrezen (CGVS, 25 juli 2018, p.16), lijkt een weinig valabel argument: u heeft zelf verklaard dat uw vader slechts 55 jaar oud is (verklaring DVZ, punt 13). U argumenteert ook dat uw vader niet zo vaak in de winkel was (CGVS, 25 juli 2018, p.16), wat opnieuw niet kan overtuigen daar uw vader sinds uw vertrek uit Afghanistan de facto zaakvoerder is geworden. Het is niet geloofwaardig dat de Taliban zich in deze zouden beperken tot het vervolgen van slechts één van de twee zaakvoerders.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de duur van uw reis niet stroken met het relaas dat u heeft gebracht. U verklaarde immers dat u op 15 mizam 1395 (7 oktober 2016) uit Afghanistan bent weggegaan en de dag voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, dus op 8 april 2018, in België bent aangekomen (verklaring DVZ, vraag 31).

Hoewel hieruit dus moet blijken dat u exact anderhalf jaar onderweg was, meent u zelf dat uw reis slechts acht of negen maanden duurde. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u niet meer te weten of u één dag, één maand of anderhalf jaar onderweg was (CGVS, 25 juli 2018, p.21). Dergelijke argumentatie kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt problemen met de Taliban te hebben gekend. Gezien het bedrieglijke karakter van uw relaas kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Uw moedertaal is Pashtoe maar u spreekt ook Dari (CGVS, 31 augustus 2018, p.20), de voertaal in Kabul. Verder dient te worden vastgesteld dat u een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding heeft genoten. U maakte de twaalfde graad af en behaalde dus uw diploma middelbaar onderwijs. Bovendien getuigt u van een grote intelligentie en/of motivatie: u werkte twaalf graden onderwijs af in amper zeven of acht jaar tijd (CGVS, 31 augustus 2018, p.13). Verder wijst het CGVS op uw ruime beroepservaring. U baatte samen met uw vader een handelszaak in voedingswaren in het centrum van de stad Kandahar uit. U stelt dat u, mocht u geen problemen kennen met de Taliban, ook in Kabul een winkel zou kunnen starten (CGVS, 25 juli 2018, p.19). Meer nog, u verklaart uitdrukkelijk dat u een volwassen man bent en dat u, mocht u dat willen, eender waar in Afghanistan werk kan vinden (CGVS, 31 augustus 2018, p.19). Ook wat de financiële kant van het verhaal betreft, dienen in uw geval niet echt problemen te worden verwacht. De vaststelling dat u uit een gezin komt waarin kinderen niet moeten werken maar mogen studeren (CGVS, 31 augustus 2018, p.13), duidt al op een zekere welstand. Bovendien kan nogmaals worden gewezen op het feit dat uw familie een eigen handelszaak heeft en blijkt uit uw verklaringen ook dat er toch 9000 USD werd vrijgemaakt om uw vertrek uit Afghanistan te financieren (verklaring DVZ, vraag 30). Uw bovengemiddelde schoolse opleiding, uw talenkennis, uw werkervaring en de vaststelling dat uw familie zeker niet onbemiddeld is, kunnen een hervestiging in de hoofdstad Kabul bespoedigen. Verder kan niet worden uitgesloten dat u ook in de hoofdstad Kabul over een netwerk beschikt. U verklaart dat u in Kandahar mensen uit Kabul leerde kennen en dat u met hen bevriend geraakte op Facebook (CGVS, 25 juli 2018, p.19). U zegt ook dat een vriend van u naar Kabul verhuisde om er te werken (CGVS, 31 augustus 2018, p.19). Dat u mensen kent die in de hoofdstad Kabul verblijven, lijkt opnieuw voordelig bij een eventuele hervestiging aldaar. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelt u dat u zich graag zou vestigen in Kabul en Jalalabad maar beweert u dat dit onmogelijk is omdat de Taliban u eender waar kunnen opsporen en vermoorden (CGVS, 31 augustus 2018, p.19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen als zou u voor Abdullah Abdullah hebben gewerkt en daardoor door de Taliban zijn gevisieerd, zodat deze beweerd vrees niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kan worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara, paspoort, kieskaart en schooldiploma leveren hoogstens bewijs voor uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie wordt gesteld. De licentie, het businesskaartje en de blanco bestelbon tonen aan dat u een handelszaak had in Kandahar. Ook dit wordt hierboven niet betwist. De dreigbrief, met islamitische datum 22/11/1437 (26 augustus 2016), kan uw geloofwaardigheid slechts herstellen in geval van geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Hetzelfde kan worden gezegd van de twee documenten die van de partij van Abdullah Abdullah afkomstig zouden zijn, en waarin u onder meer voor bewezen diensten bedankt wordt. Het is daarbij bevreemdend te moeten vaststellen dat in één van deze stukken melding wordt gemaakt van activiteiten die u naar eigen zeggen nooit uitoefende: u zou volgens de auteur van het certificaat verkiezingsdocumenten hebben ingevuld, zou het papierwerk van leden van de partij in orde hebben gebracht en als waarnemer hebben opgetreden (CGVS, 31 augustus 2018, p.9). Dit gaat lijnrecht in tegen uw eigen verklaringen en toont het bijzonder relatieve karakter van dit document aan. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De tien foto's waarop u tijdens een verkiezingsrally van aanhangers van Abdullah Abdullah en aan de zijde van enkele politieke zwaargewichten (waaronder Mohaqeq) te zien bent, leveren geen enkel bewijs voor uw zogezegde activiteiten, noch voor de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. Overigens geeft u zelf aan dat alle foto's op één en dezelfde dag genomen en zegt u dat u met enkele "belangrijke mensen" op de foto wou om deze vervolgens aan uw vrienden te kunnen tonen (CGVS, 25 juli 2018, p.14). Enig politiek engagement of een band met het campagneteam van Abdullah Abdullah kunnen hieruit niet worden afgeleid. De zes foto's die onderweg naar België genomen werden, zeggen niets over uw asielmotieven en kunnen uw geloofwaardigheid evenmin herstellen. De medische attesten van Belgische artsen getuigen van problemen met uw schildklier. Nergens blijkt een verband met uw asielaanvraag. Een laatste medisch attest, met beschrijving van uw littekens, is dan weer niet bewijskrachtig. De arts geeft immers duidelijk aan dat hij zich bij het opstellen van het attest heeft gebaseerd op uw verklaringen ("selon les dires de la personne,.."). Dat uw littekens het gevolg zouden zijn van een aanval door leden van de Taliban, wordt hiermee allerm minst bewezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 14 stukken bevattende informatie inzake de situatie in Kabul en in Afghanistan in het algemeen (stukken 3-16).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van het leveren van voedingswaren aan het campagneteam van Abdullah Abdullah. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet meehelpen aan de verkiezingscampagne van Abdullah Abdullah; (ii) hij geen enkel document kan voorleggen ter staving van het beweerde contract met Abdullah Abdullah; (iii) hij een onaannemelijk gebrek aan interesse vertoont in de resultaten van Abdullah Abdullah bij de presidentsverkiezingen en in de mensen van het campagneteam; (iv) het niet aannemelijk is dat de taliban dermate veel energie zouden investeren in het viseren van een persoon die bonen, rijst en thee verkoopt; (v) hij verschillende vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen, alsook over zijn verblijven na de beweerde aanval op zijn persoon; (vi) het niet aannemelijk is dat zijn vader, die nog steeds in verzoekers winkel actief is, niet door de taliban zou worden geviseerd; (vii) zijn verklaringen over de duur van zijn reisweg niet stroken met zijn vluchtrelaas; en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: “*De raad van verzoeker wenst te benadrukken dat we de afwezigheid in het administratief dossier van het eerste gehoor van verzoeker (op 25/07/2018) betreuren. Dit maakt het onmogelijk voor raad van verzoeker om een volledige controle uit te voeren over de verklaringen van verzoeker bij de CGVS.*”, dient vastgesteld dat het administratief dossier wel degelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 25 juli 2018 bevat (administratief dossier, stuk 12).

Tevens dient opgemerkt dat het inzagerecht verzoeker toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren indien hij van oordeel is dat informatie uit het administratief dossier ontbreekt. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, kon hij wel degelijk kennis nemen van deze notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juli 2018 aangezien het administratief dossier er een kopie van bevat. Indien verzoeker bepaalde stukken niet zou hebben ontvangen, was het aan hem om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte te stellen en de bedoelde stukken in te zien of alsnog aan te vragen.

2.3.2.4. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet meehelpen aan de verkiezingscampagne van Abdullah Abdullah:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor het campagne team voor Abdullah Abdullah heeft gewerkt en vervolgens door de Taliban zou zijn geïsoleerd. Zo kan worden gewezen op een tegenstrijdigheid in de verklaringen die u voor de asielinstanties heeft afgelegd. Terwijl u voor de DVZ nog beweerde dat u voedingsmiddelen leverde aan het campagne team maar daarnaast ook meehielp met de verkiezingscampagne van Abdullah Abdullah (vragenlijst d.d. 4 mei 2018), zegt u nu louter voedingswaren aan het team te hebben verkocht (CGVS, 31 augustus 2018, p.10). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, zegt u louter dat u nooit aan de campagne heeft meegewerkt, hoewel het verslag van de DVZ hieromtrent duidelijk lijkt en weinig ruimte voor interpretatie laat.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Ten eerste, beweert de commissaris dat het niet aannemelijk is dat verzoeker voor het campagne team van Abdullah Abdullah gewerkt heeft, omdat hij bij de DVZ verklaart heeft dat hij voedingsgoederen aan het campagne team leverde en ook meehielp met de verkiezingscampagne, en bij de CGVS verklaarde dat hij alleen de voedingsgoederen leverde. Verzoeker bevestigt dat hij alleen dit deed, en veronderstelt dat er een misverstand met de tolk bij de DVZ was.”

Hiermee komt verzoeker niet verder dan het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn activiteiten voor het campagne team van Abdullah Abdullah, hetgeen op zich uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. Dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken sprake zou zijn geweest van een misverstand met de tolk, kan niet worden aangenomen. Nergens maakte verzoeker melding van een dergelijk misverstand, zelfs niet toen hem uitdrukkelijk op zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gewezen (notities van het persoonlijk onderhoud 31 augustus 2018 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 2), p. 10). Bovendien werden zijn verklaringen hem op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen in het Pashtou en maakte hij ook toen geen melding van een misverstand, terwijl hij middels zijn handtekening uitdrukkelijk bevestigde dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken met de werkelijkheid overeenstemmen. De commissaris-generaal kon dan ook terecht wijzen op verzoekers verklaringen zoals afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en waaruit blijkt dat hij mee zou hebben geholpen aan de verkiezingscampagne van Abdullah Abdullah, terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel melding maakte van het leveren van voedingswaren aan het campagne team van Abdullah Abdullah en ontkende te hebben meegewerkt aan dienst verkiezingscampagne.

Dienaangaande kan overigens ook worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt gemotiveerd dat één van de voorgelegde documenten van de partij van Abdullah Abdullah (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) ook melding maakt van hulp vanwege verzoeker in de verkiezingscampagne, terwijl verzoeker dit ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen net ontkent:

“Hetzelfde kan worden gezegd van de twee documenten die van de partij van Abdullah Abdullah afkomstig zouden zijn, en waarin u onder meer voor bewezen diensten bedankt wordt. Het is daarbij bevreemdend te moeten vaststellen dat in één van deze stukken melding wordt gemaakt van activiteiten die u naar eigen zeggen nooit uitoefende: u zou volgens de auteur van het certificaat verkiezingsdocumenten hebben ingevuld, zou het papierwerk van leden van de partij in orde hebben gebracht en als waarnemer hebben opgetreden (CGVS, 31 augustus 2018, p.9). Dit gaat lijnrecht in tegen uw eigen verklaringen en toont het bijzonder relatieve karakter van dit document aan.”

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen ter staving van het beweerde contract met Abdullah Abdullah:

“Nog opmerkelijker is dat u spreekt van “een contract met het kantoor van Abdullah Abdullah” voor het leveren van voedingswaren maar dat u dit contract niet kan voorleggen. U wijst ook op de waarde van dit contract en beweert dat het team maandelijks bestellingen tot wel 8 lakh afghani (CGVS, 25 juli 2018, p.11) deed (wat overeenkomt met bedragen tot meer dan 9000 euro per maand), maar opnieuw blijkt dat u geen enkel document (een bestelbon, een factuur) in uw bezit heeft dat zulks zou kunnen staven, dit terwijl u in andere gevallen wél de gewoonte zou hebben gehad facturen op te maken (CGVS, 31 augustus 2018, p.5). U wijst weliswaar naar één van de stukken die u neerlegt, maar het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat het een blanco bestelbon betreft (CGVS, 25 juli 2018, p.12). Dat u geen enkel bewijs heeft voor de leveringen aan het personeel van Abdullah Abdullah, terwijl het toch een aanzienlijk contract zou betreffen, is onbegrijpelijk en ondergraaft uw geloofwaardigheid.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Daarna verwijt hem de CGVS dat hij geen bewijs voorlegt van zijn contract met het campagneteam van Abdullah Abdullah. Verzoeker bevestigt dat hij de bestelbon die hij neergelegd heeft van een medewerker van het campagneteam kreeg als bewijs dat hij goederen leverde.”

Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing reeds terecht vaststelde, is de door verzoeker voorgelegde bestelbon (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) een blanco bestelbon. Aldus kan deze bestelbon niet worden beschouwd als een stuk dat het beweerde contract met Abdullah Abdullah alsnog zou kunnen aantonen.

2.3.2.6. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker een onaannemelijk gebrek aan interesse tentoonspreidt in de resultaten van Abdullah Abdullah bij de presidentsverkiezingen en in de mensen van het campagneteam:

“Verder geeft u blijk van bijzonder weinig interesse in de resultaten die Abdullah Abdullah tijdens de presidentsverkiezingen boekte en in de mensen van het campagneteam die hem bijstonden. Dit is erg opmerkelijk voor iemand die een lucratief contract met dit team zou hebben onderhandeld en die voor het bestendigen van dit contract toch minstens deels afhankelijk moet zijn geweest van de resultaten die Abdullah Abdullah in Kandahar behaalde. U stelt dat uw contract een aanvang nam met de campagne van Abdullah voor de presidentsverkiezingen van 2014. Gevraagd wat u over de man weet, antwoordt u dat u hem niet kent (CGVS, 25 juli 2018, p.11). Ook op de vraag wie uiteindelijk de verkiezingen won in Kandahar, kan u niet naar behoren beantwoorden. U zegt dat Ghani en Abdullah voor de andere kandidaten eindigden (CGVS, 31 augustus 2018, p.12), terwijl de info aantoonde dat Abdullah met slechts tien procent vierde werd, op ruime afstand van kandidaat Zalmi Rassoul die 53% van de stemmen binnenhaalde. U verklaart geen idee te hebben welk percentage Abdullah Abdullah behaalde (CGVS, 25 juli 2018, p.14). Wie de running mates van deze presidentskandidaat waren, is u ook niet bekend. U noemt de naam van zijn campagneleider Abdul Khaliq Kandaharai (CGVS, 25 juli 2018, p.14), niet die van Mohammad Mohaqeq of Mohammad Khan (zie info in het administratief dossier). U argumenteert meermaals dat u geen contacten onderhield met Abdullah Abdullah maar wel meerdere jaren samenwerkte met Abdul Khaliq Kandaharai. Echter, uw uitleg kan geenszins overtuigen, te meer u ook over die man weinig info lijkt te hebben. Zo geeft een bron die aan het administratief dossier werd toegevoegd aan dat deze persoon in juli 2014 het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering en voor verzorging naar een hospitaal moest worden overgebracht. U zegt eerst dat dit “misschien gebeurd” is, waarna u meent dat het “niet gebeurd” is (CGVS, 31 augustus 2018, p.11). Mocht u daadwerkelijk met deze persoon hebben samengewerkt, dan zou u toch op de hoogte moeten zijn van dergelijke aanval op zijn persoon.”

Dienaangaande stelt verzoeker onder meer als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker heeft tijdens een afspraak in onze kantoor verklaart dat hij hoofdzakelijk, wat zijn zaak betreft, in contact was met Abdul Khaliq Kandaharai was, de campagne leider van Abdullah Abdullah, en dat hij alle informatie die hij had tijdens zijn gehoor gegeven heeft.”

Hiermee komt hij evenwel niet verder dan het herhalen van een deel van zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing betreffende deze en andere verklaringen. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat verzoeker met betrekking tot de door hem genoemde Abdul Khaliq Kandaharai eerst verklaarde dat deze misschien het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering waarna deze naar het hospitaal moest voor verzorging, en dat hij vervolgens stelde dat dit niet was gebeurd, terwijl uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Abdul Khaliq Kandaharai wel degelijk het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering waarna hij verzorgd diende te worden in een hospitaal.

2.3.2.7. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban dermate veel energie zouden investeren in het viseren van een persoon de bonen, rijst en thee verkoopt. Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“Verder ment de CGVS dat het weinig aannemelijk is dat de taliban een persoon viseren die alleen goederen aan een campagne team leverde. Verzoeker bevestigt dat de taliban hem inderdaad viseerden.”* Verzoeker maakt hier evenwel een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er wordt immers niet gesteld dat het onaannemelijk zou zijn dat de taliban een persoon zouden viseren die alleen goederen aan een campagne team leverde, doch wel dat het niet aannemelijk is dat de taliban dermate veel energie (twee dreigtelefoons, een dreigbrief en een beschieting) zouden investeren in een persoon die enkel voedingswaren leverde aan een campagne team. Het louter bevestigen dat de taliban hem viseerden, volstaat op zich uiteraard niet om de beweerde bedreigingen alsnog aannemelijk te laten voorkomen.

2.3.2.8. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker verschillende vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen, alsook over zijn verblijven na de beweerde aanval op zijn persoon:

“Bovendien wordt uw relaas verder ondermijnd door tal van vage, onlogische en zelfs tegenstrijdige verklaringen. Zo kan u nauwelijks verduidelijken wanneer u het slachtoffer zou zijn geworden van een aanslag. U zegt dit niet meer te weten, meent dat het anderhalf jaar geleden is of misschien wel twee jaar (CGVS, 25 juli 2018, p.6). Het is merkwaardig dat u daar zo onduidelijk over bent. U stelt voorts dat u drie of vier dagen na ontvangst van de dreigbrief werd beschoten en dat u die dreigbrief “enkele dagen” na het tweede dreigtelefoontje ontving (CGVS, 31 augustus 2018, p.9). Dit is dan weer in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen, toen u nog beweerde dat u een tweede keer werd opgebeld en nog “diezelfde dag”, en meer bepaald ‘s avonds, de dreigbrief ontving (CGVS, 25 juli 2018, p.15). U beweert voorts dat u ten gevolge deze aanslag naar een hospitaal werd gebracht. Echter, nu eens meent u dat u slechts twee dagen in het hospitaal van Kandahar werd verzorgd (vragenlijst van 4 mei 2018, vraag 3.5), dan weer heeft u het over “een week ongeveer” (CGVS, 31 augustus 2018, p.3). Over uw verblijf in Quetta legt u zo mogelijk nog verwarrender verklaringen af. U meent dat u een maand of anderhalve maand in Quetta was, waarvan twee weken in het hospitaal daar. De rest van de tijd zou u bij een vriend van uw vader in Quetta verbleven hebben. Of u één, twee of drie weken bij die vriend was, kan u dan weer niet zeggen (CGVS, 25 juli 2018, p.20), de naam van de persoon die u opving kan u zich om de een of andere reden niet herinneren (CGVS, 31 augustus 2018, p.16) en welke specifieke behandeling u daaraan voorafgaand in het hospitaal van Quetta zou hebben gekregen, is u ook al niet bekend: u zegt niet meer dan dat u daar medicijnen en een injectie (u heeft geen idee waarom) kreeg (CGVS, 31 augustus 2018, p.4). Helemaal onduidelijk wordt het wanneer u de totale duur van uw verblijven in de twee hospitalen plots weer op anderhalve maand schat en u zich niet meer lijkt te herinneren of u, in tegenstelling tot de twee weken waar u het even voordien nog over had, misschien wel een maand of anderhalve maand in het hospitaal van Quetta diende te worden verzorgd (CGVS, 31 augustus 2018, p.4). Dit is allemaal zeer merkwaardig. Bovendien kan nog worden vastgesteld dat u zowel uw verblijf in een hospitaal van Kandahar als dat in een hospitaal van Quetta met geen enkel document weet te staven.”

Vooreerst stelt verzoeker dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift:

“Ten eerste, wat de aanval op hem door de taliban tijdens hij naar zijn werk reed betreft, legt verzoeker uit dat dit min of meer een jaar of anderhalve jaar geleden gebeurde.”

Er dient vastgesteld dat daar waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verklaarde dat de beweerde aanval op zijn persoon anderhalf jaar of misschien wel twee jaar geleden plaatsvond, hij in zijn verzoekschrift plots spreekt over een termijn van min of meer een jaar of anderhalf jaar geleden en dus zijn eerdere verklaringen opnieuw tegensprekt, hetgeen allerminst ernstig is.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Aangaande de datum waar hij de dreigbrief ontving, bevestigt verzoeker dat het twee tot drie dagen na de tweede dreig telefoontje, en dat hij opnieuw twee tot drie dagen later beschoten werd.”

Hiermee komt verzoeker evenwel niet verder dan het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid inzake de chronologische opeenvolging van de voorgehouden vervolgingsfeiten, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt.

Tevens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker bevestigt ook dat hij twee tot drie dagen in het ziekenhuis in Kandahar bleef.”

Opnieuw komt verzoeker niet verder dan het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid inzake het beweerde verblijf in een ziekenhuis in Kandahar, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt.

Hetzelfde geldt voor waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Hij verklaart ook dat hij eerst twee tot drie dagen in het ziekenhuis in Kandahar verbleef, en daarna twee weken in het ziekenhuis van Quetta was. Hij zal proberen om document te verkrijgen die zijn verblijf in het ziekenhuis bewijzen.”* Er dient vastgesteld dat verzoeker tot op heden geen enkel document heeft voorgelegd dat zijn beweerde verblijf/verblijven in een ziekenhuis/ziekenhuizen zou kunnen staven.

Verder stelt verzoeker nog als volgt in zijn verzoekschrift: *“Hij heeft ook tijdens het gehoor (p16) de naam van de vriend van zijn vader vermeldt (anders als in de beslissing aangegeven) waar hij een tijdje verbleef, dewelke zich H.S. noemen laat. Hij heeft hem altijd zo genoemd en heeft tijdens een afspraak in onder kantoor verklaart dat hij denkt dat zijn echte naam H.M. is.”*

Er dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde als volgt: *“Naam van die vriend? Ik weet het niet. Hij werd h.s. genoemd, zijn naam ben ik vergeten.”* (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud 2). Hieruit blijkt dat verzoeker wel verklaarde dat de vriend van zijn vader H.S. wordt genoemd, maar dat dit niet diens echte naam zou zijn. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots stelt dat diens echte naam H.M. is, is dan ook een loutere *post factum*-bewering, die geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker ten tijde van zijn tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde de echte naam van de vriend van zijn vader niet te kennen.

2.3.2.9. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat zijn vader, die nog steeds in verzoekers winkel actief is, niet door de taliban zou worden geïdendeerd:

“Verder rijst de vraag waarom enkel u en niet uw vader door uw Taliban zou worden vervolgd. U verklaart immers dat uw vader nog steeds in de winkel actief is (CGVS, 25 juli 2018, p.8). Dat uw vader oud is en daarom niets hoeft te vrezen (CGVS, 25 juli 2018, p.16), lijkt een weinig valabel argument: u heeft zelf verklaard dat uw vader slechts 55 jaar oud is (verklaring DVZ, punt 13). U argumenteert ook dat uw vader niet zo vaak in de winkel was (CGVS, 25 juli 2018, p.16), wat opnieuw niet kan overtuigen daar uw vader sinds uw vertrek uit Afghanistan de facto zaakvoerder is geworden. Het is niet geloofwaardig dat de Taliban zich in deze zouden beperken tot het vervolgen van slechts één van de twee zaakvoerders.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Verder ment de CGVS dat het feit dat zijn vader oud is geen valabel verklaring is voor het feit dat de taliban hem niet ook vervolgen, hoewel hij de zaak met verzoeker leidde. Verzoeker bevestigt dat zijn vader niet geïdendeerd werd, omdat het verzoeker was die alles regelde met het campagne team, en de contract was onder zijn naam.”

Bezwaarlijk werpt dit verweer een ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering. Verzoeker bevestigt enkel dat zijn vader niet werd geïdendeerd, hetgeen in de door verzoeker geschetste omstandigheden evenwel niet aannemelijk is. Dat verzoeker alles met het campagne team zou hebben geregeld en dat het contract op zijn naam stond, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de taliban, die intussen reeds de moeite zouden hebben genomen om verzoeker telefonisch en schriftelijk te bedreigen en hem te beschieten, intussen ook zijn vader zouden viseren, die de handelszaak in verzoekers afwezigheid immers verderzet.

2.3.2.10. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de duur van zijn reisweg niet stroken met zijn vluchtrelaas:

“Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de duur van uw reis niet stroken met het relaas dat u heeft gebracht. U verklaarde immers dat u op 15 mizam 1395 (7 oktober 2016) uit Afghanistan bent weggegaan en de dag voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, dus op 8 april 2018, in België bent aangekomen (verklaring DVZ, vraag 31). Hoewel hieruit dus moet blijken dat u exact anderhalf jaar onderweg was, meent u zelf dat uw reis slechts acht of negen maanden duurde. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u niet meer te weten of u één dag, één maand of anderhalf jaar onderweg was (CGVS, 25 juli 2018, p.21). Dergelijke argumentatie kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.”

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te bevestigen dat hij zich de precieze duur van zijn reis niet herinnert, hetgeen niet van aard is de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing te weerleggen. Redelijkerwijze kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker zich de duur van zijn reisweg naar België, mede gelet op de verre gaande impact ervan, terdege herinnert, minstens dat zijn verklaringen overeenstemmen met het chronologisch verloop van zijn asiërelaas, *quod non*.

2.3.2.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op het gevaar in hoofde van Afghanen die lang in het Westen hebben verbleven en hierdoor als verwesterd worden beschouwd ingeval van terugkeer naar Afghanistan (p. 18), dient erop gewezen dat verzoeker hiervan nooit eerder melding maakte. Hij komt dienaangaande ook niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die dan ook niet volstaat teneinde een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken. Waar verzoeker dienaangaande verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking in het Belgische recht niet wordt aanvaard en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

2.3.2.12. Mede gelet op het voorgaande, brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.2.13. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara, paspoort, kieskaart en schooldiploma leveren hoogstens bewijs voor uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie wordt gesteld. De licentie, het businesskaartje en de blanco bestelbon tonen aan dat u een handelszaak had in Kandahar. Ook dit wordt hierboven niet betwist. De dreigbrief, met islamitische datum 22/11/1437 (26 augustus 2016), kan uw geloofwaardigheid slechts herstellen in geval van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Hetzelfde kan worden gezegd van de twee documenten die van de partij van Abdullah Abdullah afkomstig zouden zijn, en waarin u onder meer voor bewezen diensten bedankt wordt. Het is daarbij bevreemdend te moeten vaststellen dat in één van deze stukken melding wordt gemaakt van activiteiten die u naar eigen zeggen nooit uitoefende: u zou volgens de auteur van het certificaat verkiezingsdocumenten hebben ingevuld, zou het papierwerk van leden van de partij in orde hebben gebracht en als waarnemer hebben opgetreden (CGVS, 31 augustus 2018, p.9). Dit gaat lijnrecht in tegen uw eigen verklaringen en toont het bijzonder relatieve karakter van dit document aan. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De tien foto's waarop u tijdens een verkiezingsrally van aanhangers van Abdullah Abdullah en aan de zijde van enkele politieke zwaargewichten (waaronder Mohaqeq) te zien bent, leveren geen enkel bewijs voor uw zogezegde activiteiten, noch voor de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. Overigens geeft u zelf aan dat alle foto's op één en dezelfde dag genomen en zegt u dat u met enkele “belangrijke mensen” op de foto wou om deze vervolgens aan uw vrienden te kunnen tonen (CGVS, 25 juli 2018, p.14). Enig politiek engagement of een band met het campagne team van Abdullah Abdullah kunnen hieruit niet worden afgeleid. De zes foto's die onderweg naar België genomen werden, zeggen niets over uw asielmotieven en kunnen uw geloofwaardigheid evenmin herstellen. De medische attesten van Belgische artsen getuigen van problemen met uw schildklier. Nergens blijkt een verband met uw asielaanvraag. Een laatste medisch attest, met beschrijving van uw littekens, is dan weer niet bewijskrachtig. De arts geeft immers duidelijk aan dat hij zich bij het opstellen van het attest heeft gebaseerd op uw verklaringen (“selon les dires de la personne,..”). Dat uw littekens het gevolg zouden zijn van een aanval door leden van de Taliban, wordt hiermee allerminst bewezen.”* Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift zodat dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-16) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.14. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.15. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.16. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de

bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van december 2017, het rapport “EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update” van mei 2018 en de COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul city” van 24 april 2018 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-16) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.”

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Uw moedertaal is Pashtoe maar u spreekt ook Dari (CGVS, 31 augustus 2018, p.20), de voertaal in Kabul. Verder dient te worden vastgesteld dat u een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding heeft genoten. U maakte de twaalfde graad af en behaalde dus uw diploma middelbaar onderwijs. Bovendien getuigt u van een grote intelligentie en/of motivatie: u werkte twaalf graden onderwijs af in amper zeven of acht jaar tijd (CGVS, 31 augustus 2018, p.13). Verder wijst het CGVS op uw ruime beroepservaring. U baatte samen met uw vader een handelszaak in voedingswaren in het centrum van de stad Kandahar uit. U stelt dat u, mocht u geen problemen kennen met de Taliban, ook in Kabul een winkel zou kunnen starten (CGVS, 25 juli 2018, p.19). Meer nog, u verklaart uitdrukkelijk dat u een volwassen man bent en dat u, mocht u dat willen, eender waar in Afghanistan werk kan vinden (CGVS, 31 augustus 2018, p.19). Ook wat de financiële kant van het verhaal betreft, dienen in uw geval niet echt problemen te worden verwacht. De vaststelling dat u uit een gezin komt waarin kinderen niet moeten werken maar mogen studeren (CGVS, 31 augustus 2018, p.13), duidt al op een zekere welstand. Bovendien kan nogmaals worden gewezen op het feit dat uw familie een eigen handelszaak heeft en blijkt uit uw verklaringen ook dat er toch 9000 USD werd vrijgemaakt om uw vertrek uit Afghanistan te financieren (verklaring DVZ, vraag 30). Uw bovengemiddelde schoolse opleiding, uw talenkennis, uw werkervaring en de vaststelling dat uw familie zeker niet onbemiddeld is, kunnen een hervestiging in de hoofdstad Kabul bespoedigen. Verder kan niet worden uitgesloten dat u ook in de hoofdstad Kabul over een netwerk beschikt. U verklaart dat u in Kandahar mensen uit Kabul leerde kennen en dat u met hen bevriend geraakte op Facebook (CGVS, 25 juli 2018, p.19). U zegt ook dat een vriend van u naar Kabul verhuisde om er te werken (CGVS, 31 augustus 2018, p.19). Dat u mensen kent die in de hoofdstad Kabul verblijven, lijkt opnieuw voordelig bij een eventuele hervestiging aldaar. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelt u dat u zich graag zou vestigen in Kabul en Jalalabad maar beweert u dat dit onmogelijk is omdat de Taliban u eender waar kunnen opsporen en vermoorden (CGVS, 31 augustus 2018, p.19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen als zou u voor Abdullah Abdullah hebben gewerkt en daardoor door de Taliban zijn gevisieerd, zodat deze beweerde vrees niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kan worden beschouwd."

Uit de beschikbare informatie blijkt dat bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul terdege rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Er dient vastgesteld dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan de door verzoeker aangevoerde problemen met de taliban en aan eventuele problemen omwille van verwestering geen geloof kan worden gehecht. Verder kunnen evenmin enige andere elementen worden ontwaard waaruit zou kunnen blijken dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden zouden bestaan die hem zouden verhinderen om in Kabul een bestaan op te bouwen.

Het enkele feit dat de economische situatie in Kabul niet rooskleurig is, volstaat op zich niet om aan te nemen dat verzoeker, die wel degelijk een naar Afghaanse normen degelijke opleiding heeft genoten, reeds uitgebreide werkervaring opdeed en zelf verklaarde dat hij ook in Kabul werk zou kunnen vinden, niet in de mogelijkheid zou zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dit klemt des te meer daar verzoeker aangaande het werkaanbod in de stad Kabul verwijst naar een rapport van de Internationale Arbeidsorganisatie van 5 juni 2012 (verzoekschrift, p. 17-18), hetgeen heden bezwaarlijk als actuele informatie kan worden beschouwd. Verder is er geen enkele rechtsregel die de asielinstanties verplicht om bij de toepassing van een intern vestigingsalternatief de precieze woonplaats, de precieze personen op wie een beroep kan worden gedaan en de precieze arbeidsmogelijkheden voor verzoeker aan te duiden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER